

SEJREN.

April! evig unge og uberegnelige April! Sædemaaned for det Korn, som skal fylde Bondens Lade, Høstmaaned for alle de spiredygtige Forslag, som i Knipper af Paragraffer skal fylde Lovtidendes Spalter! Omskifteligt er Dit Sind, svangert med Overraskelser baade til den ene og den anden Side. Ingen anden Maaned i vort parlamentariske Liv har en Historie som Du, saa broget og fuld af Effekt.

Ultimater og Manifeste, Statskup og Provisorier, Strejker og Forlig, alle har de kaaret Dig til deres Tumleplads.

Naar Du nærmer Dig, da begynder det at gære i Sindene som i Mulden omkring os, vi drømmer om Handlinger og Resultater, selv om Drømmen synes aldrig saa vanvittig og umulig. Vi har vænnet os til at tiltro Dig alt.

Men i Aar har Du dog overbudt Dig selv, overlistet vor Vintersøvn lige for Næsen af de agtværdige Vogtere: Borgfred og Treuga Dei, sendt Dit Hanegul midt ind i de sovendes Lejr, og tvunget dem søvndrukne og ubevæbnede til at overgive sig paa Naade og Unaade.

Solen er paa Himlen, Grundlovssolen, den vi næsten havde fortvivlet om nogensinde at faa at se. Overmodig og sejrstryg sender den sit Smil ud over det Land, hvor Krigsskyggen endnu ruger. Og alle overgiver vi os, Kvinderne med, alle resignerer vi overfor det, vi ikke fik, og fryder os over det meget, vi fik. Thi vi Mennesker er af Naturen Lysets Børn og kan ikke vedblive at trives i Surhed og Mørke.

Ganske vist, Dansk Kvindesamfund havde flyttet sine Støtter længere ud, end vi fik Lov at raade — Danmarks nye Grundlov kom vi ikke til at sætte vore Nav-

ne under; men hvem ved, om ikke netop det, at vi vovede Kravet om det i Mændenes Øjne umulige, fik dem til uden Betingelser at indrømme os det mulige: Valgret og Valgbarhed paa lige Fod med Mænd?

Men Valgretten er unægtelig kommen over os som Samson over Filistrene; maatte den nu ikke finde os altfor uforberedte!

Som ægte Filistre stod vi jo paa det sidste Fællesmøde og indrettede vort Bo, smaaligt og armt, som var vi ikke selv Herrer i Huset, uden Udsigt og Fremsyn. Hvert dristigt Ord om Vejen og Maalet hinsides Valgretten blev tysses ned, som var det en Livsbetingelse for os at være saa vaabenløse som mulig, naar den Tid kom, hvor Valgretten skulde udnyttes. Og nu staar vi her midt i Sejrglæden med en halv fuldendt Bygning, og Stumperne af et Program. Man fristes sandelig til at ønske, at Krigen maa skaffe os den Udsættelse, vi behøver for at bøde paa alt det, vi har forsømt.

Samtidig med, at Sejren rykker os ind paa Livet, begynder Offentligheden at sysselsætte sig med det Spørgsmaal, hvorledes Kvinderne saa pludselig er blevne fundet værdige til fuld Ligeberettigelse med Mændene. Hvis er Fortjenesten, — Kvindernes eller Mændenes? —

»Politiken« har overladt Besvarelsen af dette Spørgsmaal til sin »Dame-Tidende« ledende Pen, den alsidige Fru Emma Gad. Fru Gads »Ugens Dameportræt« for 4. April lærer os, at Kvindebevægelsen i Danmark er opstaaet samtidig med »Landsforbundet for Kvinders Valgret«, og at det skyldes denne Forenings omtrent 8-aarige Agitationsarbejde rundt i Landet, at der omsider er slaaet en Bres-

che i »de træge Landbokvinder«s »tykke Mur af Uvidenhed«.

Den, som af personlig Erfaring kender den utrættelige Energi, det seje Taalmod, den urokkelige Standhaftighed, som Kvindesagens Forkæmpere ude i Landet har lagt for Dagen, lige fra dengang de første Enkeltmedlemmer med Pauline Worm i Spidsen sluttede sig til Dansk Kvindesamfund i Halvfjerdsernes Begyndelse, og lige fra dengang, de første Kvindeforeninger i Jylland og paa Fyen i Pinsen 1893 sammen med Moderkredsen i København dannede Dansk Kvindesamfunds Landsorganisation; den som ved, hvor uforholdsmæssig ringe et Antal, Kvindesagskvinderne i København udgør, sammenlignet med Antallet udenfor København; den som ved, at det ikke fortrinsvis er Københavnerinderne med K., men Kvinder, som har deres Rod i Landet, der er de fremmeste i Kvindesags-Arbejdet i Hovedstaden, vil med et Smil læse »Dame-Tidende«s Skildring af Kvindesagen og dens Forkæmpere. Thi hun vil vide, at Kvindesagen hverken er fra Tiden omkring Aar 1900 eller fra 1907, men at den er fra den Tid, hvor Mathilde Fibiger i Ensomhed forblødte af de Saar, et uforstaaende og pjanket Københavnerpublikum havde slaaet hende, Clara Rafæls Forfatter; at den er fra den Tid, hvor en lille Skare uformuende Kvinder gav deres fattige Skærv og deres knapt tilmaalte Fritid for at aabne de lukkede Døre, gennem hvilke Bourgeoisiets Døtre nu tankeløse og ligeglade vrirler ind, fra den Tid, hvor Dansk Kvindesamfunds Ledere begyndte deres taalmodige og undertiden ret ydmygende Vandring til Lovgivernes og Myndighedernes Døre for at skaffe Kvinder Indflydelse paa de Love, de selv skulde leve under.

Al Respekt for Kvindevalgrets-